

Широкитѣ двори се губѣха въ здрача на настъпила вечерь; по небето трептѣха разредени звезди и отъ къмъ мерата се дочуха пѣсни.

— Идатъ си! — продума лелята; и стана да разпбреди за вечеря.

Петъръ Габара се вслуша въ пѣсенъта на младитѣ.

Гласътъ на Боянъ Андреевъ се отекваше съ своитѣ сгжстени вълни и задушевность! Следъ него звѣнтѣха като фарфорови звѣнчета гласоветѣ на Койка и и Магнева; въ тихъ задъханъ баритонъ се преливаше пригласяването на Стойка.

Петъръ Габара слушаше пѣсенъта, различаваше гласоветѣ и искаше да разбере по нея онова, що задѣва душитѣ имъ.

И най-много му хареса боязливия гласъ на Магнева. Той трептѣше като молитва и нѣщо му додраже. Той харесваше това момиче; и ако синъ му би поискалъ ржката на тая мила учителка — би благословилъ тѣхния съюзъ. Скъмностьта той харесваше. А Магнева бѣ скромна и се отнасяше съ почитание къмъ всѣкиго.

Петъръ Габара не стърпѣ да ги чака на чардака: — слѣзе и ги срѣщна на портата.

Тамъ спрени, тѣ го обградиха, престанали да пѣятъ.

— А знаешъ ли татко, — се чуваше гласа на Койка, — че утре ще имаме гости?

— Гости? — запита бащата.

— Да, майката и бащата на Бояна пристигатъ. Когато излизахме на разходка, Боянъ получи телеграма.

На чардака се яви лелята:

— Хайде, че прегладнѣхме бе, деца! — промълви и ги покани тя.

Всички се изсмѣха: — смѣяха се отъ радость по неизчерпаемата грижа на добрата леля Таня, която